

Adacsi Veszelszki Ferenc

## Nimród legenda

A Sumer és a magyar nép életében úgy maradt fenn a Nimród legenda, hogy a szájhagyomány örökítette nemzedékről, nemzedékre. Igaz ma már megkopott ez a legenda, de azért sokan ismerik a magyar nép ősatyjának a történetét, de azt már kevesen, hogy a teljes legenda történéseit szintén az égen kell keresni a csillagok között. A népi hagyomány szerint Nimród - volt a Föld legelső királya és a magyarok „ŐSAPJA”. A legenda szerint nála volt az ég fényes gyűrűje, amelynek önálló élete volt. Amikor Nimród valahova elment a gyűrű nem ment vele és azt is tudni véli a népi hagyomány és a hit, hogy a Nimród gyűrűje világított. Törvény volt arra, hogy a gyűrűnek mindenkor ott kellett lenni, ahol a Magyar nép volt. A világ végezetéig a Magyar nép között marad és világít, amíg a fény véglegesen el nem vész. Nimród gyűrűje volt Atillánál és a „HONT-VISSZA”- foglaló Árpádéknál is, mert ez a gyűrű mutatta az utat. Ez a gyűrű addig marad a magyaroknál, amíg a „FÉNYESSÉGES ÚR” vissza nem veszi, de ha visszaveszi, akkor minket (magyarokat) is visszavisz ebből, a Földi nyomorúságos világból, oda abba a fényességes otthonba, ahol fényesedik az „ÚR” otthona, ahol mi magyarok vétettünk, vagyis ahonnan származunk. Onnan származunk, ahol fény világít, ott ahol az örök fény van, ahol kiteljesedik a béke és a szabadság. A Néphagyomány figyelembevételével követhetjük, hogy Nimród a világ első királya volt és egyben a magyarok első királya is. Világossá válik a hagyományból, hogy Nimródnál volt a magyarok fényes gyűrűje, amely nem lehetett más, mint a „CSILLAGVILÁGÚ” fényes gyűrű. Amikor eltávozott Nimród ebből a földi gyarló világból, egyértemű, hogy ez a gyűrű nem ment vele, tehát nem temették el. Felvetődik a kérdés, hogy miért nem temették el, mi volt ennek az oka?

Tudjuk a legendából és a hagyományból, hogy a gyűrűnek a következő uralkodónál kell maradni. Ennek a gyűrűnek a Nimród népét kell szolgálni, erre a szolgálatra törvény van. A gyűrűnek a világ végezetéig a Nimród népénél kell maradni, addig, amíg ez a nép kihuny, vagyis mint nép megszűnik létezni, mint „NÉP”. A tradicionális folyamatosság hagyományát örökíti át a magyarság őseire, majd a magyar népre. A mitológikus emlékezés érdekessé teszi az ősi nép hitét, de a fényszámisztikán alapuló „Fényes Isten” említése már elvezet bennünket az égi világba, a „Világ Fényes Ura” említése a fényt, a világosságot és a tudást hozza el ennek a népnek. Ha tovább követjük a mitológiai elemeket, akkor látjuk, hogy a „Fény Istenének”, vagyis a „Fény Urának” van lehetősége és kizárólagos hatalma visszavinni a gyűrűt a néppel együtt ebből a nyomorúságos Földi világból. Ha a világmindenség „Fényességes Ura” rendelkezhet ezzel az erővel, akkor egy vallástörténeti képet kapunk az ősi legendákról és a hagyományokról, mert nincs joga ezt a népet senkinek a földi törvények alapján megsemmisíteni, vagy más isteni erővel reá hatni. Ebből következően lehet látni, hogy az örökvilágosság a lélek és a szellem örök szabadsága él, ahogy a régi magyar mondás is bizonyítja, „Ott mindig örök fény van és szabadság”.

A néphagyomány mélységéről árulkodik az, hogy a szakrális hagyomány emlékhagyományában a szakrális király személye Nimród a magyarok ősatya, azt is tudni kell, hogy a „Fényességes Isten” akaratát teljesíti. Igaz az is, hogy az ősi hagyományok területén nagy a rendetlenség,

szándékos felejtés, vagy az akaratlan felejtés. Erre a felejtéskérdésre vissza fogok térni a „HON-VISSZAFOGLALÁS” és a vallási kérdések kapcsán. A magyar hagyományban Nimród neve fogalom, mert számos mitikus elem és meseszerű hagyomány öröklődött az utókorra. Ha körbe járjuk ezt a témát, akkor látjuk igazán, hogy milyen hatalmas ez a mondakör és milyen összetett ez a történet, amelyet a magyar nép megőrzött, mint legendát. Tudjuk a Nimród legenda, milyen lehetőséget takar, és milyen mélyek a hagyományai a magyar nép életében. Tudjuk azt, hogy a magyar ember Nimród személyében tiszteli az ősatyját, a magyarok ősapját, a gyűrű első urát, az első koronás földi uralkodót, mind ezt tiszteljük Nimród személyében. A fenti felsorolást azért ismerjük, mert a BIBLIÁBAN és a magyar nép ősi hagyományaiban mind megtaláljuk. Tudjuk azt, hogy az „ÉGI NAGY VADÁSZRÓL” legalább két féle legenda maradt fenn az utókorra. Az egyik a „NAGY VADÁSZ”, vagyis „HATALMAS VADÁSZ” az ÚR előtt, míg a másik a „FÖLDI” uralkodót jelöli meg. A „nagy vadász” jelenete nem más, mint az égi küldetés „nagy vadásza”, amelyhez nem rendel a hagyomány semmiféle Földi történetet, sőt az „ASZTRÁLMÍTOSZI” jelentését is homályosan fogalmazza meg. A másik megkülönböztetése a Nimród legendának a „nagy vadász” földi tevékenységével függ össze. Itt arról van szó, hogy Nimród a „nagy vadász” vigyázza a földet és az eget. A bűnös embereket levadássza, illetve megbünteti, ha kell az égen, vagy a földön teremt rendet, tehát ahogy a népnyelv ismeri, levadássza azokat, kik nem teljesítik az „ÉGI TÖRVÉNY” előírásait. Tudni véli a néphit, hogy Nimród ismeri a csillagok bölcsességét, a csillagok rejteki útját és Ő maga a földi és az égi dolgok Atyja, mindent lát, olyanokat is, amit a földi ember nem láthat, tehát rendelkezik a minden tudás eszközével. A tudásának van egy olyan állomása, amivel maga Nimród rendelkezik és olyan képességgel is, mint a feledés feletti uralom, vagyis Nimród nem feled el semmit. A néphit tudni véli azt is, hogy Nimród király a föld egyik legnagyobb építetője, mint ember erőben hatalmas volt, erősebb mindenkinél, a tudás hatalmával rendelkezett, tehát PÁPKIRÁLY-volt. A legenda szerint az általa épített épületek elviselték az „ÉG TERHÉT” a „FÉNY ISTENÉNEK” a tudása segítségével jöttek létre. A mitikus épületekre olyan kapukat építetett, amelyek a fény segítségével nyíltak, illetve záródtak. Ez a fény olyan volt, amelyet csak a beavatottak ismerhettek. Ez a beavatási szertartás egészen az ókortól a középkorig megvoltak, és csak a beavatottak ismerhették, vagyis titoknak minősültek. Akik ismerték ezt a titkot, azok mind a fény urává, illetve fényessé váltak, vagyis a tudás birtokosaivá. Nem lehet véletlen, hogy Nimród királyunkról, az maradt meg, hogy az égi és a földi hatalmát szintén a fény vezérelte, tehát a fény segítette a cselekvésben, vagy a láthatatlan tulajdonságainak elérésében. A magyarok ősatya és egyben a föld első királya, nem csak uralkodó volt, hanem a népek lelki vezetője is. Tehát földi uralkodó, aki népének lelki és egyben avatott vezetője is. Mit érthetünk a fenti fogalmon?

Úgy gondolom nem nehéz kitalálni, hogy a hatalom az égből szállott alá és így Nimród az ősapánk a világ első királya „pápkirály volt”, tehát „PATESI”. Ez a megállapítás elvezet bennünket egy mitológiai tradícióhoz, amely legsértetlenebbül az utókorra hagyományozta és így meghatározója lett a Magyar hagyománynak, de az Európai hagyományok alapjait is képezi. A Nimród legenda az archaikus hagyomány által ránk maradt, ez nem más, mint Nimród minden tevékenységében az első, így az uralkodásban, lélek ápolásában és az „Ő” világa egyben a lélek eredetének a világa is. Tudvalévő a dolgok eredete, a dolgok eleje egyben, valamint a végének is a találkozási pontja, ezért az eredet urának, magának az élet eredetéről és annak állapotáról tudósít bennünket. Az eredet mindenkor és egyben a világosság is, a fény, a hatalom, a szeretet szimbóluma is. Nimród volt az első ember, aki megismerhette az égi és a földi tudományokat, az isten tudtával azt elsajátíthatta, majd megengedték neki az égiek, hogy a tudást elrejtse, és csak azok birtokolhassák, akik megérdemlik, vagy érdemesek rá. (Pap királyok) Ez a tudás olyan tudás volt, amely a földi és az ég minden tudását magába foglalja, ez a tudás megegyezett az „ISTENÉNEK” tudásával. A

Magyar legendában kevésbé érvényesül Nimródnek az isteni tudása, mert az maradt meg elsősorban a hitvilágunkban, hogy a földi tudást, az emberek és a népe javára fordította. Tudnunk kell azt, hogy Nimród ősapánk a tudást olyan mélyen elrejtette az ellenségei elől, hogy az isteni bölcsesség a csillagok bölcsessége, az emberi lélek titkának az emberi hatalmat is elrejtette az emberek elől. A hagyomány tudni véli azt, hogy a világ teremtésének szakaszában az isten nádveszőt adott a kezébe, hogy a történeteket jegyezze föl az utókor számára, mert egyetlen lény uralhatja a földet, ez nem más, mint az ember. A hagyomány szerint a toll, vagy a nád, helyenként aranypálca, jelenik meg a hagyományban, úgy tudja a hagyomány, hogy a történetek feljegyzése „KÖBEN”-történt, vagy agyagtáblákba róva maradt meg az utókorra, éppen ezért beszél a hagyomány a tudás kövéről és, mint Nimród az ég csillagai közé rejtette el. Ez a kő fényt áraszt, és az égen világít, így a tudáskövet örökre megjelölte. Nimródról igen sok jelző maradt fenn szájhagyomány útján, vagy a kéznyoma által, vagyis írott formában. Nimródnek köszönhetjük azt az Isteni adományt, amely nem más, mint a beszéd adományozása a világ népeinek, de különösen a magyaroknak. A hagyomány szerint jó pásztorként gondoskodott Nimród a népéről, a magyarokról, mivel a magyarok ősapja volt, névadományozó és Édesapja volt a népének. Az égi gyűrű fogalmával eljutunk egy új szakrális hagyomány megteremtéséhez, amely meghatározza a király feladatát, uralkodói tevékenységét és az őrző, a vadász, az égtől hatalmat nyerő, égi fényből való, az égi gyűrű birtokosa, tehát a szakrális királyság feladatkörét és a hatalom gyakorlásának az eszközét. Tudni kell azt, hogy Nimród nem csak a hatalom gyakorlója, hanem a népének a gyógyítója, a gyógyító erejét a csillagokból nyeri, vagyis közelebbről az „ORION” csillagképéből. A magyar néphagyomány ezt a csillaghalmazt más néven ismeri, amely nem más, mint a népnyelv által ismert Kaszáscsillag. A Kaszáscsillag azt mutatja, hogy a fenti világok és a lenti világok nagy vadásza Nimród, tehát az égi világok és az alvilágok vadásza, ami ebben döntő fontosságú, hogy a lenti és a fenti birodalom nagy vadásza erejével bír. A magyar hagyomány megőrizte az utókor számára, hogy Nimród a Nemzet Atyja, akire kettős szerep hárul, így az égből kapta a koronát („GYŰRŰ”), amely erőt adott neki arra, hogy egyszer lent a magyarok ősapjaként a világ első uralkodójaként, másodsor az égi hatalmánál fogva égi vezetőként is megjelenik. A néphagyomány az égi hagyománnyal azonosítja az égiségig érő fa legendáját, amelynek a teteje az ég felső részében van, ahol Nimród csillagként világít, mint a magyarok ősapja, ott van Ő a legenda szerint, ahol Atilla és St. László járja az égi útját. A hagyomány tudja azt is, hogy Álmos vezér ugyan úgy Nimróddal kapcsolatban állt, sőt Nimród egyenes ági leszármazottja volt Álmos vezér. A fenteből jól látható, hogy a Magyar hagyomány mennyire kötődik az ősi legendákhoz és azokhoz a karizmatikus személyekhez, amelyek a történelmünk során sorsfordító szerepet játszottak a népünk életében. Nimródnek a nyelvahagyományozó szerepe igen fontos a magyar nép életében, mert a hagyomány úgy tudja, hogy a magyar nyelv a világ első nyelve, amelyből a történelem során új nyelvek alakultak ki, fejlődtek ki. Jelentős szerepe van NIMRÓDNAK az őskirály és az ősapa fogalom kiteljesedésében, mert az első király, csak egy olyan karizmatikus személy lehetett, aki képes lehetett a népét úgy nevelni, hogy érvényesült a tudás, a bölcsélet, és az emberi tisztelet, tehát ezt a népet beragyogta a fény, a tudás fénye. Ennek a népnek az uralkodója nem lehet más, mint egy karizmatikus személy. Nimród további nagy érdeme, hogy az égi adományt a nyelvet lehozta a népe közé, és azt ott meghonosította. A Bibliai Nimród nem azonos azzal a Nimróddal, amelyet mi ismerünk, mert a Biblia olyan képet rajzol Nimródról, amely idegen a mi számunkra. A hagyományból tudjuk, hogy Nimród egy karizmatikusuralkodó volt, aki mindent megtett a népéért és elhozta a népének a tudást, a szeretetet és a fényt. A bibliai Nimród egy negatív figura, aki lázadozik az isten ellen és egy zsarnokuralkodó képe, rajzolódik ki a Biblia anyagából. Azt kell mondani, hogy a bibliai Nimród „IDEGEN” a magyar ember számára, mert a mi Nimródunk egy karizmatikus és felvilágosult, tudással rendelkező bölcs uralkodó volt. Amit a Biblia állít Nimródról azt a

szemiték adták jellemzőként róla, de az igazság nem a Bibliában van, mert a legenda 5-7-ezer évvel régebbi, mert a Bibliát az ie. VI. században írták. Igaz már utaltam a bibliai magyarázatokra egy korábbi fejezet kapcsán, hogy miként sajátították ki egy letűnt nép kultúráját a „ZSIDÓK”, a maguk javára átformálva, de arra nem számítva, hogy ennek a kultúrának és letűnt nép kultúrájának a hagyatéka egyszer napvilágra kerül, és azt mindannyian megismerhetjük. A mítoszaink a hagyomány szintjén megpróbálták a néppel elfogadtatni, a hagyományokat idegen tradíciókra átültetni és az idők homályába azt visszaadni. A hagyományainkat és a mítoszainkat kicserélt formába azt a népnek visszaadni. Ezzel a ténnyel szembesülünk, akkor, ha megnézzük a mesekincsünket és összehasonlítjuk az ősi hagyományainkkal. Ekkor válik világossá, hogy a mítoszaink élnek a népünk lelkületében, annak igen mélyek a gyökerei, egy nagyon távoli világba vezetnek vissza mindannyiunkat, egy olyan világba, amely nem más, mint a régi napkelet. A mesék világában megfigyelhető, hogy a gyűrű nem kap szerepet, mert a gyűrű átalakul a „HATALOM” jelképévé, egy olyan szakrális eszközzé, amely nem más, mint a hatalom jelképe a KORONA. Megfigyelhetjük a Nimród legendák mindenkor a bajba jutott embereken, vagy népeken segít, hiszen Nimródnak feladata a tisztesség megőrzése, valamint a Földön biztosítani az Égi igaz törvény végrehajtását. Ezért kapta a földön az első uralkodói jogot és feladatot, mert kötelessége példát mutatni az utána következőknek a hatalom gyakorlásából az élet tisztaságát védelmezni és ápolni kell. Az utókor nehezen talál magyarázatot, hogy a Nimród legenda változatok, miért verbális úton, tehát beszéd, vagyis szájhagyomány útján maradtak fenn. Fölvetődik egy kérdés ezzel kapcsolatban, és pedig az, hogy a Nimród nevében a válasz is benne van, hiszen a Nimród néphit szerint „NEM-RÓTT”-ot jelent, vagyis nem írott, hanem a nép ajkán élő és hagyományozott. Ebből látható milyen összetett ez a kérdés, mert a szájhagyománynak nagyobb a súlya és a szerepe ebben a formában, mint a „RÓTT”-betűnek, vagyis az írott formának.

Meg kell ismernünk a Bibliai miszticizmust, ahol Nimród átlényegül a gonosz megtestesítőjévé, amely igazából idegen a Nimródi hagyománytól, tehát a Biblia szerint kígyóvá változik, és sárkány alakjában rendelkezik az égből kapott hatalmával, vagyis a gonosz megtestesítője. Az ilyen jellegű Bibliai magyarázatot vissza kell utasítani, mert ez nem más, mint ŐSATYÁNK rossz színben való feltüntetése, amely teljességgel idegen a magyar hitvilágtól, a bűn világa nem a magyar nép hagyatéka, hanem a „SZEMITA NÉPEKÉ”. A Biblia ószövetségi része nem más, mint a magyar nép és annak a hagyományainak a lejárata és az ősi hitünk világának, a szétzúzásának elősegítő irata.

Ilyen formába már az Ókorban megkezdődött a magyar nép lejárata, valamint a hitvilágunk megalázása. A Bibliai teremtés arról beszél, de különösen a „TALMUD”, hogy a csábítás kígyója, amely nem más, mint Nimród egyenesen Évával párosodott és így jött létre az eredendő bűn. A Biblia és a zsidó Apokrif iratok és a benne található átírások mind hamisak és rossz fényben akarják bemutatni Nimródot. Erre megkapjuk a hiteles magyarázatot, mikor a földi hagyományt az égen áttekintjük és a kapcsolódási pontokat, megismerjük. Mielőtt az égi hagyományt áttekintenénk, szólni kell a korona legendájáról, mert a magyar hagyomány úgy tudja, hogy a korona kőből lett. Nimród gyermekkorában történt, hogy a tengerpart sziklás felületén sétálgatott és a felette lévő hegyről az ellenségei köveket görgettek le azért, hogy Nimródot elpusztítsák, vagyis az életére törtek. Ekkor csoda történt, mert a kőszikla egy ragyogó fényes koronává változott. Nimród ezt követően a fején hagyta azt a fényes követ, amely valójában egy királyi korona volt és így „Ő” a világ első királya, vagyis a Föld első koronás uralkodója lett. A „SZENT KARD”- legendáját is ismertetni kell az igen tisztelt olvasóimmal, mert ez ugyan úgy a hatalom jelképe, mint a korona. A „szent kard” legendája kísértetiesen hasonlít az „ATILLA” kardjához a történetéhez. Nimród kardja nem más, mint az égi kard, amely arra szolgál a földön, aki az égi törvényeknek nem tesz eleget, azt Nimród ezzel a kardal kényszeríti a törvény betartására, ha ez nem lehet célravezető eszköz, akkor

Nimród levadássza azokat az égi kardal, akik a törvényt nem hajtják végre. Ebből is látszik, hogy nem a saját akaratából tesz azt, amit tennie kell, hanem az ég Istene égi törvényeinek a földi végrehajtója, igaz hitet és remény oszt, fényt és tudást adó földi királya. Megemlítésre került a gyűrű, a korona, az uralkodói kard is, de nem utolsó sorban beszélünk kell az uralkodás egy másik eszközéről a gyémántgyűrű és aranytollú égi mitikus ragadozó madárról, amely a mai napig vitatott SAS, ma a magyarságnak ez a madár a „TURUL”. Ez a Nimród történetbeli madár egy kardot húz ki a földből Nimróddal együtt. A véletlenek összejátétszása, hogy az „ÁRPÁDHÁZ” totem állata éppen ez a ragadozó madár. Azonban az ábrázolásoknál az utóbbi időben a „TURUL”-t sas ragadozó madárt, már másként is ábrázolják, ha végig követjük az eredet mondát, akkor meg figyelhetjük, hogy a „Turul” nem más, mint egy SÓLYOM-féle ragadozó madár. Erre ékes bizonyítékaink vannak, mert a HUN-királyaink az ókor folyamán a fejtes ékesítő korona tetején egy stabilizált „Turult” viseltek. A Hun-Székita Kurgánokból előkerülő leletek a legékezebb bizonyítékai annak, hogy az őseink királyai milyen hatalmi jelvényeket viseltek. A származáselmélet is azt bizonyítja, hogy a Magyarok a „TURUL Nemzettség” fiai. A „Turul”- madár ábrázolásakor nem véletlen, hogy a lábával hatalmi erőt sugárzó égi kardot tartja, a hármashalom ábrázolása már csak egy lépés a mitológiai megfelelésnek, mert a népnek spirituális és egyben mitikus védelmet nyújt. Az itt említett szakrális és mitikus elemek mind megtalálhatóak a krónikáinkban és természetesen a Nimród legenda bármely változatában. Ha megfigyeljük, a mai hitvilágunkat az már teljesen ellentétben áll az ősi hagyományokkal, tehát itt érhető tetten az, hogy a mai vallásunk nem azonos az ősi hagyományainkkal. Fel kellett hagynunk a hagyományainkkal a JUDAI KERESZTÉNY - ség tanainak a magyarokra való ráerőszakolásával, tehát ezt a magyar népet a hitében és hagyományaiban alázták meg a „ZSIDÓ ORTODOXÁVAL” és annak tanaival. Bizonyára sokan nem tudtak ebbe belenyugodni és, mint ismerjük a történelmünkben a lázongások törtek ki emiatt. A Nép lelkiületében és a hitvilágában megmaradtak az ősi hagyományok, amelyeket a génjeinkbe éppen olyan mélyen benne vannak, mint az ősi Nimród legenda, vagy az eredet tudatunk. A Nimród személye és története megmaradt a magyar nép emlékezetében, mind ez arra mutat, hogy egy „népet” meg lehet alázni, de az öntudatát elvenni nem lehet, vagy kiirtani, úgy, mint a férget. Az eredettudatunknak köszönhetjük, hogy népek és nemzetek születésének és történelmének ismerete nem veszett el végleg a múlt távoli homályába.

„Nimród” által egy népnek a mi „Nemzetünknek” a tudata megmaradt a Magyar nép tudatában, amely biztosíték arra, hogy ez a nép újra fel tud majd támadni, emelkedni oda, ahonnan az örökségét és a tudatát, valamint a származását a fényel, a világossággal azonosítja. Ez a nép a magyar, amely a Földön egy ősi nép, még akkor is, ha ezt sokan nem akarják tudomásul venni.

## Nyelvemlékeink Nimród által

A nyelvemlékeink között tudjuk, hogy a Magyarság rendelkezett egy inicialikus képírással, amelyet a kutatók megtaláltak azokon a helyeken, ahol valaha a „MAGYARI NÉPEK” éltek és alkottak. A nyelvtudomány, igen messziről vezeti le az írás kialakulásának a múltját. Abban nyilvánvalóan nincs vita, hogy az írásnak a nyelv általi kifejezőjének kell lenni, magába foglalva a nyelvet tudó és a nyelvében élő Népet és annak hitét, a lelkiségét és annak kifejező erejét, annak megnyilvánulásait. Mint már említettem egy korábbi fejezetben az írás történetének a vizsgálata során minden tudományág egyetért azzal, hogy az írás első megjelenési formája a képírás, amely a kifejezés bonyolultságát igyekszik követni, és újabb kifejezővé válik, ha a képi megjelenítés mellé már egyéb jeleket felhasználunk. Ha mégis kevésnek bizonyul és így újabb jelek felhasználásával új kifejező eszköz, jön létre, amely nem más, mint a jelrendszer. Jelrendszerrel már újabb fogalmakat lehet kifejezni, vagyis az írásban, meg tudjuk jeleníteni. A magyarság írása egy kicsit eltér az írástörténetét taglaló tudományos munkáktól, mert a képírás után az ékírást és annak a képi megjelenítését taglalja. A magyarság írás fejlődése a rovás felé irányul, amelyet ma úgy ismerünk, hogy „SZÉKELY ROVÁSÍRÁS”, vagyis a hagyományaink „NIMRÓDI,” tehát „RÓTT” írással van dolgunk. Miért RÓTT írásnak nevezzük a rovásírást? Azért, mert ezt az írásformát igen ritkán rótták kőbe, mert az írással bíró embereknek nem volt lehetőségük a kőbevésehez és éppen ezért késsel, vagy még korábban a jeleket éles kővel a fába vésték, vagyis bele rótták. Az írástudomány kutatói sok esetben az arábiai írást is rovásírásnak minősítik, ami a mi számunkra a legfontosabb, hogy a SZKÍTA írással hozzák összefüggésbe a „SZÉKELY” írásunkat. A tudomány álláspontja szerint „KUSITA” írásnak ismeri el, vagy „KASSU”. Azt állítja a nyelvtudomány, hogy a rovásírás elterjesztésében a „Kusita” népek jártak az élen, azok terjesztették el „FÖNÍCIÁBAN”, majd a későbbiekben az ÉGEI világban és nem utolsó sorban Kisázsiaiban is. Azt hiszem, el kell fogadnunk Oláh Imre álláspontját abban a tekintetben, hogy az ősi ősmagyar rovásírást tűzzel, vassal irtották. Az emberek emlékezetében fenn maradt és őrizték a titkot. Ez a rovásírás nagy valószínűséggel az ősi Szkíta írásrendszerből öröklődött a magyarságra. A magyarság rovásírásának a felszámolására a történelmünk megadja a választ, mert a felszámolásnak az volt a célja, hogy ezt a népet eltávolítsa a hitétől és a hagyományaitól. A cél az volt, hogy ez a nép az írását elveszítve a hagyományait is felejtse el, hogy a későbbiekben a tőle idegen a nem inicialitikus latin írást, és annak bevezetésével lassan a szellemisége is polarizálódjon és így az új tanokat befogadva új világkép, alakuljon ki benne, elfelejtve vele az ősi múltat. Árnyalatban fogalmazva a Magyar népek latinizálódni kellett. Az átvétel sugallt célja nem lehetett más, mint a korábbi ősi rovásírás beavató és hit örökségét adó jellege megszűnjön és elfelejtődjön. Térjünk vissza a régmúltba és az ie. III.- században élt „BEROSSUST” vegyük kiindulási pontunknak. Berossus az a Babiloni főpap, aki maga is görögül írja az írásait, és tőle tudunk meg sok olyan dolgot, amely már régen elfelejtődött. Tőle ismerjük a „BÁBEL”-tornyának a legendáját, „Ő” hagyományozta az utókorra, és tőle vették át a BIBLIA-írók a „SUMER” (SINEÁR) földjének Bábeli történetét. Előljáróban nézzük meg nyelvészetileg „Berossus”-nevét közelebbről. A régi korok görögösítését és latinosítását lefejtve erről a névről, már más értelmet kapunk, így a „BER”, BERUS, BEROS, BEROVÓ stb. Ha közelebb visszük a magyar nyelvhez ezt a nevet, akkor észrevesszük, hogy egyik, másik változata a magyar nyelvben értelmezhető, így a berovó – értelme - bevés, berója, beírja. Tudott dolog ma már, hogy a nevek kialakulása terén valamikor a foglalkozás volt a döntő, mert a foglalkozás

alapján különböztették meg az embereket, tehát feltételezhető, hogy ez a tisztességes Babiloni főpap a nevét a foglalkozásáról kapta, vagy kaphatta, hiszen írással, az írás rovásával foglalkozott. Talán neki volt meg a lehetősége, hogy az ősi Babiloni hagyományok ősi írásait megismerje a könyvtárban és azokat megismerve a saját tapasztalataival kiegészítve újra írásba foglalva, hagyományozta az utókorra. Berossus volt az a személy, aki a Babiloni könyvtár anyagai között olvashatta a „NIMRÓDRA” vonatkozó legendát a kezdetek kezdetének a világról szóló történeteket. Így juthatott el a „VÍZÖZÖN” legendáig, amelynek az emlékképei a BIBLIA által is ma ismerünk a mai ember számára, a köztudatba rögzültek. Ma senki nem feltételezné, hogy itt egy régi történettel van dolgunk, amely a Biblia keletkezési időpontja előtt több ezer évvel ezelőtt történeteket ír le. Ez a történet olyan nép kultúrájának a hagyatéka, amely a történelem színpadáról már az ie. A II.-I.- évezred során eltűnt. Igaz ez a nép eltűnt, de a hagyatéka még ma is ott él az emberek tudatába és a géneken keresztül ma is tovább öröklődik. A Teremtéstörténetet ismerve Berossus és a Biblia írói (papság) jól ismerték a történetet és az ismert anyagot jól összegyűrve a szemita teremtéstörténet hitvilági anyagával az ószövetség részévé tették és a szemiták, így a magukénak vallják. Tudjuk ma már azt, hogy ezek a történetek nem a szemiták történetei és hagyományai, hanem az ősi „TURÁNI”, „SUMER”, „MAH-GAR” – hitvilág aranykincsei, vagyis a hitvilágunk alapjait, képező mondáinkat és a hitvilágunkat rejti és foglalja magába. Az erőszakos görögösítés és latinizálással kapcsolatban egy magyar kiváló kultúrtörténeti írónk „VÁRKONYI NÁNDOR”-a, aki irodalomtörténész volt, Várkonyi észrevételezi az olyan nevek és szavak eredetiségét, hogy lefejt róluk a rárakódott más nyelvek hagyatékát és így tiszta, vagyis letisztított neveket kapunk, akkor vesszük észre, hogy ezek a nevek valójában mit is mondanak egy régiség bűvár számára. Nézzük meg MÓZES nevét, ez a híres bibliai személy egyiptomi neve „MO-SZE”, tehát a Bibliai nevek igen sok esetben szemita nevekké változnak, holott azok a személyek valószínűleg nem szemiták voltak. Erre legyen példa a „NÍLUS”-neve, mert görögül „NÍLUS”, de az egyiptomi neve „NILU”, vagy „NYILA”, amely = a „NYILAS”-al. Azt hiszem előbbi megvilágítás, jól szemlélteti, hogy a nevek milyen változásokon mennek keresztül és a rokon népek nyelvezete mennyire, hasonlítanak a „MAGYAR NYELVRE”. Nézzünk meg egy másik nevet, amelyet szintén görögül „EUFRÁTESZNEK” (Eufrates) ismerünk, tudjuk azt, hogy az ott élő népek „EUF-RAT”-nak az- az Eufrat- nak hívták. Berossus (berovó) írja „BALAS” a Jupiter fia meghalt „NIMROT” (NIMRÓD) a népével „SÍNEÁR” földjéről jött, ahol kijelölt egy várost, ahol egy nagy tornyot építtetett az özönvíztől való megmenekülés emlékére. A megmenekülést követő százharmincadik évben (Nimród akkor uralkodott), mint a földi világ első uralkodója és az uralkodásának a földi éveinek a száma ötvenhat esztendő. Ez a torony ma is a népek emlékezetében él, hogy itten történt meg az emberek nyelvének az összezavarása. Szeretném eloszlatni azt a tévhitet, hogy ez a torony Babilonba épült volna, mert az igazság az, hogy az „Istenek” szent tornya az URUK városába található, mint már erre korábban utaltam. A Bibliai hagyomány nem azonos a Nimród hagyománnyal, mert a Bibliai hagyományban az a következmény, hogy elveszíti a nép hagyományait és a tradícióit, valamint a királyát. A biblikus hagyományban, életben tartott események kapcsán, azonban a Nimród legenda tudja azt, hogy a hagyomány alapját mindenkor az égi törvény határozza meg, vagyis Nimród atyánk a tudást, azt az égi régiókba az ég csillagai között rejtette el a Népe a „Magyarok számára”. A bibliai hagyományban, életben tartott esemény nem más, mint a BABEL tornyának a legendája. A legenda szerint isten nem nézte jó szemmel, hogy az isteni magasságokba törő toronyépítés továbbépítésre kerüljön, éppen ezért az építés megakadályozására az isten a népek nyelvét összezavarta, hogy ne értsék meg egymást és így az égigérő torony, már nem épülhetett meg. „FRAZER-nek és ELIAD-nak” az a véleménye, hogy ez fent említett történet jóval korábbi, mint azt a Biblia leírja, mert ezek a történetek

Nimróddal vannak kapcsolatban. A Biblia szerint az emberek maguk dicsőségére építették a Babel tornyát, és ezért az isten szétszórtja őket a világba.

JOZEPHUS FLAVIUS a toronyépítésről másként emlékezik meg, a bibliával ellentétben nem hallgatja el a torony építőt, tehát az építetőnek meg nevezi Nimródot. A toronyépítés céljaként nem a dicsőséget említi, hanem Nimród népe az isten megcsúfolására tornyot emelni készült, ha Nimród felépítette volna a tornyot, akkor újra vízözönt bocsátott volna a földre a „FÖLD NÉPÉNEK” elpusztítására. Erre nem volt szüksége az „ÉGI ISTENEKNEK”, mert a népek nyelvének az összezavarásával elejét vették a Nimródi terv megvalósításának. Ami a Nimród képet illeti a magyar hitvilágban úgy maradt fenn, hogy Nimród az óriás, a hatalmas, és a jóságos uralkodó, ki a népének elhozta a tudást, a nyelvet és az írást és annak a tudományát. Gondos uralkodóként végezte a dolgát és a tudást a Magyar nép kiválasztott fiaira hagyományozta, akik nem mások, mint a „MÁGUS PAPOK”, akik örökölték a tudást az égi törvények titkait. A Magyarság és a vezetőjük a hatalmas Nimród egyes vélemények szerint keletről költözött „BAKTRIÁBA” a Hunok országába, amelyet „HUNNIÁNAK” neveztek. Így emlékezik meg a történelem hajnalán élt Nimródról azt tudatva, hogy Nimród a fekete Kusok gyermeke volt, aki az emberek számára felfedezte a tudást és a mágiát, mind ezt el is rejtette a csillagok között, hogy az avatatlanok kezébe ne kerülhessen. Azt viszont a hagyomány megőrizte, hogy az embereknek adományozta a bölcsességet és a tudást, a tudományt, ezzel rejteki úton megismert tudással felruházta a Mágus papokat, akik viszont a népet oktatják, mindazon ismeretek elsajátítására, amelyek a nép életét szebbé és jobbá teszi. Nimród ősatyánk cselekedeteit követően itt a földön egyre szaporodnak az ellenségei, és az életére törnek, éppen a vérontás elkerülése végett az ég csillagai, közé menekül, és onnan ellenőrzi, hogy a mágusok hogyan adják tovább a Népek a titkokat, figyeli a népének a múltját, a jövőjét. Tudjuk azt, hogy más népek, így a görögök és az asszírok is merítették a Nimród hagyományból, mert a Nimródról tudták, hogy ismeri a világot, ura a mágiának és azt is tudták róla, hogy a hagyomány továbbadásának is a mestere. A ránk hagyományozott hagyományból tudjuk, hogy az Asszír városok alapításánál is jeleskedett és jelentőset alkotott, mert a hagyomány úgy tudja, hogy Nimród alapította NINIVÉT, majd NIMRÓD ( Nimrud ), melyet KALHU néven is ismerünk. SZTABON görög történetíró szerint „SEMIRAMIS” fia „TAMMUS” révén jut a nap kultuszhoz és ezt a kutatások részben már meg is erősítették. Tehát a Szemiramisz életével kapcsolatban tudjuk azt, hogy a SZÍR „DEKETO” gyermekeként látta meg a napvilágot, Askelon (Aszkelón) városában született és anyja kivitte a vadonba, ahol a galambok etették a csőrükbe hordott tejjel, addig, amíg egy Szemiramisz nevű ember (pásztor) meg nem találta, a pásztor felnevelte a kislányt. Oly csodálatosan széplány cseperedett föl, hogy azt meglátta a „NIMMUS” (Nimmusz) Asszír királya és az első látásra beleszeretett a gyönyörű hajadonba és feleségül vette. Élete során számtalan csodát tett és az élete végeztével galamb alakjában végleg elrepült a földről.

Igen tisztelt olvasóim szeretném azokat meg nyugtatni, akik a Bibliából ismerik a Bibliai ősatyánkra vonatkozó ismereteket, vagyis a Júdai keresztyénség hitvilága szerint ÁBRAHÁMOT kell tekinteni a mi ősatyánknak. Azt hiszem, ki kell ábrándítani mind azokat, akik el is hiszik a Bibliai magyarázatot, mert ez a zsidókra és minden szemita népre igaz a bibliai magyarázat, de nem igaz a Turáni Népekre, de különösen nem igaz ez a Magyar népre, a Magyar fajra. A Magyar nép ősatyja nem lehet más, mint az ősi hitvilágunk „NIMRÓDJA” a Föld és az ÉG nagy vadásza, ki elhozta nekünk a tudást, a szeretetet és nekünk adta a MÁGIÁT a mágus papjain keresztül. Ha ez így van, akkor miért nem várhatjuk el, hogy több tisztelettel és atyai szeretettel legyünk irányában. Nézzük meg a mítikus világban, hogyan született meg a mi ősatyánk Nimród. Egyszer történt vala igen régen „INNANA” a „NAP-ISTI” (Napisten) lánya letekintett a Földre és URUK városában lévő szent kertben ott állt az



Ő „HULAPPU” nevű (HU-LU- PA) fája és ennek a fának a tetején van IM-DI-GUD-nak a fészke, a fa aljában viszont lakik egy kegyetlen mérges nagy kígyó.

Az ágak között meghúzódva él egy romlott „NŐ”-személy, amelyet „LILIT”-nek hívnak. A kertben a fa mellett sétál Nimród és Innana, meglátja őt és kéri az apját a „NAPISTIT” engedje Őt le a földre. Mondá, „akkor földi törvények szerint kell élned, ugyan úgy földi halandóként, ami azt jelenti számodra, hogy a földi életed után le kell menned az alvilágba oda, ahova az Én fényem már nem ér el, ott az alvilág ura nem más, mint „KI-GAL”, vagyis „ER-AS-KI-GAL”. Tudd meg azt, hogy ottan már segíteni neked nem tudok”.

Innana vállalja a földi életet, mert az első látásra megszerette „Nimródot”, akinek álmában megparancsolta, hogy vágja ki a „HUL-LAPU”-fát és készítsen belőle nászágyat (Prof. Dr. S. N Kramer)- szerint oltárt (Nimród agyonüti a kígyót) a kígyó a megtermékenyítés szimbóluma és így a megtermékenyítés feladata Nimródra száll át.

„IMDIGUD” ott hagyja a fészket és „ENKI” „EA-hoz” megy, az ékiratos tábla törött és olvashatatlan, mondja ezt Kramer Prof. A következő rész már Nimród házasságáról szól, arról, hogy menyasszonyt választ a szüzek közül. Nimród és Innana földi halandóvá lett isteni személy házasságát mi sem bizonyítja jobban, mint a sémi Akkád himnusz, amelyben leírják az „ISTÁR” alászállása az alvilágba című történetet, amelyet már korábban ismertettem

(Az Istenek című fejezetben) Istár felajánlkozik Nimród - nak, aki az ajánlatot visszautasítja és így Ők a világvégezetéig örök ellenségek, válnak. Ebből a részből és a történekből jól látható, hogy a sémi AKKÁDOK lemásolták a Sumer Himnuszt, amely az utókorra maradt. A fent említett Himnuszt átírták a maguk szája íze szerint, és a történeteket megváltoztatták. Tudjuk a Nimród a sémiták legnagyobb ellensége volt, tehát az emléket is ki akarták irtani az átírt himnuszról. Amikor a sémiták lerombolták Nippurt, még a szent ligetet is elpusztították, tehát ezzel is demonstrálták, hogy az ősi hit idegen a számukra, az is lehet, hogy sok mindennel nem tudtak mit kezdeni. Jól látszik a Sumer Himnusokban leírtak teljesen mások, mint, amit a sémiták, Akkádok leírtak és átírtak. Az eredeti Sumer Himnusz alapján IN-NA-NA a földi nevének EN - EA- néven Nimród felesége lesz.

EN-EH-név „Isten templomát”, vagyis „Isten lányát” jelenti. Az alvilágba való alászállás úgy értendő, hogy a földi életét befejezve „Kramer Prof.” Az alvilágból való alászállásról azt írja, hogy a „Kiszabadításra két meztelen –SSEXLES- megy utána KUR-GAR és GAL-TUR. Kramer Prof.szerint az egyik ENÉH= Innana”, tehát földi emberként meghalt és így szála alá a „Mélységek birodalmába”. Az ékiratos táblák nagyon sok homályt fednek, mert nincsen olyan bizonyíték, amely egyértelművé tenné mind azt, amit a már megfejtett táblák az utókorra hagyományoztak életvizet a másik az élet eledelét, viszi el Nimród feleségének Innanának. A Teremtéstörténet egy új és egyben csodálatos részéhez érkeztünk el, mert Innanát meglátogatja a földön született két fia, akik elvitték az anyjukhoz a szeretetet. Ez az a pillanat, amikor Innana szarvassá, vagyis „CSODASZARVASSÁ” változik. Nimród két fiát HUNORNAK és MAGYARNAK hívták. A fenti történetet részletesen megtaláljuk a „TARIBI-UNGOROSZ” néven ismert „Csodaszarvas”-legenda ősi Sumer ékiratos tábláiról. A legérdekesebb dolog ebben a kérdésben az, hogy a sémi Akkádok már hozzájárultak a legenda módosulásához, mert a fent maradt táblákat nem pontosan másolták le a saját nyelvükre. Ezzel a megállapítással Kramer Prof. az értekezésében egyet ért. Innana földre szállásával és Nimróddal kötött házasságából kialakult a népünk valódi „Istenanyát tisztelő kedves szülőanya”, amely a magzatját a Földre szüli a „HUNORT és a MAGYART”. Ez a valóságos elhivatottság a földi népe kedvére, mert a mi égi „Csodaszarvasunk” az égi rejteki útján viszi a szarvai között a „NAPKIRÁLYT” a Magyar Nemzetünk igazi eredet mondájában. Elmondhatjuk a népek eredetmondájában, sehol nem találunk hasonlót. Szent állattal történő megtermékenyítést sok helyen találunk, így a Görögöknél ZEUSZ hatyú alakjában termékenyít, míg mások titokzatos farkastól eredeztetik magukat, ilyenek a

„VASHUNNAK” nevezett Fehér Hunok, vagy említhetem EMESE álmát, aki a „TURUL”-tól esett áldott állapotba, álmába. A Magyarok a „Napkirályt” és az „ÉLETANYÁTÓL”-való származásunk misztériuma a „Csodaszarvas”, vagy a felhőben való eltűnés (Menybemenetel). Az Isteneknél minden lehetséges, a HUN – MAH - GAR = Magyar Nemzet alapításának a története mind odafenn az Égbe követhető az égi rend szerint, vagyis az égi törvények szerint. Úgy gondolom nincs a földnek még egy olyan népe, amely ilyen szép és csodálatos eredetmondával rendelkezne, mint a Magyar nép. Ebből következően nem csodálkozom azon, hogy a környezetünkben élő népek ellenségesen viseltetnek velünk szemben, mert a mi származásunk „ISTENI” eredetű, amíg a környező népek származására szinte nincsen magyarázat. Az ellentétek kiváltó okai alapvetően ide vezethetőek vissza és nem utolsósorban az Európában meghonosodott „Júdai kereszténység” tanaiban keresendő, hiszen még a mi (Magyarok) származási misztériumunk „ISTENI” eredetű és az Égen a csillagok járásában követhető, addig a környező népek számára nincsen magyarázat. Az ellenséges magatartás kialakulása a politikai „Istenalkotások” vallásba foglalt tételei, (kiírtási ideológiák) Júdai dogmatikák ezek hozzánk is eljutottak és eljutnak. A népünk részét képező igaz magyarjaink nem veszik észre, hogy a vallás dogmatikája felhasználja a személyüket a népek iránti gyűlölet és indított halálos ítélet végrehajtóivá, és annak részeseivé válnak, mert hiszik azt, hogy a Júdai kereszténység vallása szerint az tényleg az „Isten szava”, vagy akarata, amit az ember a tetteivel, a dogma végrehajtásával megvalósít. Súlyos szavak ezek, de a nemzetünket, a népünket érintő kérdések ezek, amelyek befolyásolják az életünket, a jövőnket és nem utolsó sorban a hitvilágunkat. Tudnunk kell azt, hogy a nép a nyelvében és a hitvilágában él és nem utolsósorban a származástudatában él és éli a napjait, a holnapjait. A fentiek ismeretében a Sumer mitosok nem választhatóak el a magyar hitvilágtól, hiszen azok a magyar hitvilágban tovább folytatódnak. Arról kell beszélnünk, hogy Nimród EN-LIL- földi fia lett az Égi megtermékenyítő beavatás megfordított, amely azt jelenti, hogy Nimród rendelkezik a megtermékenyítés eszközével, és fiaikat nemz a Népe szaporodása érdekében. Ebből következően nem az EN-KI-EA- a megtermékenyítés eredetetője, hanem IN-NA-NA- az ISTENANYA, (Magnamáter a Földanya), vagyis a szűzen fogant „SZÜZANYA”, a fentekből következően az IM-DI-GUD-ra nincsen szükség, mert a felső világba történő felemelést már elvégezte, felszállt, elrepült. Így a romlott „NŐ” megjelenítése is feleslegessé válik, mert nincsen rá szükség, tehát az esetünkben felesleges. A Magyar hitvilágban jól megfigyelhető „Innana” az Istenanya” földre szállva példaadással hivatástudatot mutat a földi asszonyainak, de különösen a „Magyar anyáknak” erkölcsből, emberi szeretetből és nem utolsó sorban anyai gondoskodásból, elkötelezettségéből. „Innana” földre szállásával a mitológiai előjáték befejezést nyer, mert a reinkarnált „ISTENANYA” testet öltött a népének megváltójaként és a földi „ISTEN - EMBER”-ként és annak formájában van jelen, amelyet a Júdai SAUL rabbi átformált és megalkotta vele a Júdai keresztényvallást, amelyet ma is az Európai népek magukénak vallanak. Azonban ez az új vallás megfosztja a népet az eredet mondáitól és elviszi őket egy olyan világba, ahol nem a szeretet az úr, hanem a hatalom és a bűn. Mint már említettem a Magyar nép hiedelemvilágától teljesen idegen a bűn fogalma és annak világa. Amikor a számító gonoszság sötét erői teret öltve „a világ világossága” ellen támad, azért, hogy az égi törvények ne valósulhassanak meg a földön, ebből következően, így újra előjöhet az „Imdigud”, hogy az „ISTENI ANYA” ölében (méhében) megfogandó a „TURUL NEMZETSÉG” létre jöhessen. Ez a reinkarnáció hozza létre az új népet a Nimród nemzetségének a HUN-és a MAGOR NÉPET. Korábban csak említettem a „Turul” által megtermékenyített Emese álmát, amely nem más, mint a szeplőtelen fogantatás a „Turul” által vezérelve, az igazság védelmében, a „Világ világosságának a védelmében” a teljes igazság kiderítése az Emese álma az ősi hitvilágban, már eleve elrendelt „népi hivatás”-nak a teljesítése. Azt tudni kell, hogy az isteni elrendeltetésnek mindenkor álomban jelenik meg, úgy a hitvilági teendők vonatkozásában, mint a vallásos megjelenítés formájában. Ha bele

gondolunk a Mária szeplőtelen fogantatásába, akkor látjuk igazán, hogy az ősi Sumer jövendölések a „Szűztől” születendőnek hirdették a „FÉNY FIÁT” Az evangéliumok már másról írnak nem kifejezetten a fogantatás tényről, Lukács evangélista, aki itt megjeleníti a „Gábiel” arkangyalt Máriával kapcsolatban. Máté evangélista arról ír, hogy az „ÚRANGYALA” Józsefnek jelenik meg álmában, és azt mondja, hogy vegye maga mellé Máriát, mert az „Ő” fia szabadítja meg a népet a vétkeiktől, a bűneiktől. Tudni kell azt, hogy Máté az „Ő” népére, vagyis a Zsidó népre érti mind ezt a kifejezést. A mitológiai isten cselekvés csak úgy mondható el a hitvilági valóságnak és annak az értékeinek, hogy „INDIGUD-TURUL” az égbe ragadja a kiválasztott szüzet, azért, hogy isten válhassék belőle „TURUL-INDIGUD-dá, ugyan úgy, mint Zeusz a görögöknél, vagy a Magyaroknál EMESE álmában történt. A sémi népek a maguk hitvilágának a kialakítására a Sumer MAH-GAR=MAGYAR tudáskincset használják fel és annak a forrásanyagából merít szinte minden nép. Mi magyarok egyenes ági örökösei vagyunk a tudás népének a Sumereknek, így a hagyományaink és a hitvilágunk is megegyezik a Sumerrel és a testvér népeinek kultúrkincsével. A Magyar nép hitvilágát a „Hon visszafoglalás” - óta ezer esztendőn keresztül üldözték és erőszakkal egy új politikai vallás elfogadására kényszerítették. Mint már említettem a nép hite és az ősi hiedelem világa, benne a mítoszaival, a regéivel, legendáival tovább öröklődött apáról fiúra, ez kizárólag az ősi hagyománytudatnak és annak az erejének tudható be. Csak akkor tudjuk megérteni ezt, ha tudjuk, hogy ez a hagyománytudat „TUDATALATTI” létezésében a legősibb és így a génekbe beépülve akarva, vagy akaratlanul is az ősi tudatnak a részei vagyunk. A történelmünk során tudjuk, hogy a Magyar népet erőszakkal térítették át az ősi hitről egy politikai vallás dogmatikus hitére, a Júdai keresztyénségre, vagyis a rómainak nevezett hitre. Azt hiszem meg fognak érteni az igen tisztelt olvasóim azért, mert a népünk ősiségének vallásos kegyelettel ápoló méltóságát sértette az erőszakos térítés, és ez tovább erősítette a népben az ősi hitnek a hagyomány ápolását az újabb és újabb generációknak adták tovább. Tudatosan, vagy öntudatlanul is őrizték a hagyományokat, igaz az ősi hagyományok tiszteletében némult el a nép, megőrizve a hagyományait és elfogadva az új római vallást. Ma is él a nép ajkán a legenda az ősi múltból, az ősi hagyományokról, bármennyire is igyekeztek kiölni a népből ez nem sikerült az új vallás képviselőinek, a júdai keresztyén papságnak. A térítés durva módszereit némán tűrte a nép, ha kellett a megaláztatást is és a szolgaságot is vállalva, mert így tudott megmaradni a nyelvében az ősi hagyományaiban tiszta igazhitű magyarnak, Magyar nép történelmi megaláztatásai, csak megerősítették a hagyományait, az ősi múltját, annál makacsabban őrizte és a „NIMRÓDI” eredettudat élte a történelme során a magyar embert, a Magyar népet. Ma már nagyon sokan nem tudják ki is volt az a „NIMRÓD”, amelyet a Biblia is említ, de azt azért tudják, hogy a Magyar nép a Bibliai vadásztól származik. Ha a magyar ember nem többet, de annyit ma is tud az eredet származásáról, akkor micsoda hatalmas erő, ami hatalmat ad a lelkeseknek, a hagyománya teljeskörű megismerésére és annak tudatosítására. Ezzel a kis kitéréssel szeretném, ha minél többen részleteiben is megismernék az ősi magyar hagyományokat, az ősi vallásunkat, a fény és a tudás világát, mert nem a mi hibánk, hogy ezt korábban nem ismerhették meg, mert a politikai viszonyaink ezt nem tették lehetővé, de a júdai keresztyén tanok, viszont az ősi hitet „ERETNEKNEK”, ha durvább módon fogalmazzunk „BARBÁRNAK és POGÁNYNAK” minősítették. Tudjuk jól, hogy az igaz hit bizonyítékait az ÉG törvényeiben és annak törvényszerűségeiben kell keresni, nem úgy, mint a júdai (Saul rabbi) keresztyénség megszervezett keresztyén vallás dogmája azt elrendeli, és egyben hirdeti. A Nimród hagyományból azt tudjuk meg, hogy minden társadalom kialakulásának rendjét a vallás szemléletében kell keresni és annak a hitvilági felfogásában, kell értelmezni. Abban a hitvilági felfogásban találjuk meg azokat az elemeket, melyek az Isten fogalmához kötik az emberi elképzelés és a társadalmának a kialakult rendjének a felépítését, valamint azokat a

formákat, rendszereket, amelyeket megszemélyesített a hitvilági felfogás. Így látjuk az ősi magyar hitvilágban az Isteni szellemnek a „FIÁT”, vagyis a „FÉNYFIÁT”. Ilyen az „IZ-DU-BAR”, amely azonos a „GILGAMESSEL” (GALGA-MAS), vagyis a „GILGAMES” azonos a „NIMRÓDDAL”, akinek a történetét, ebben a fejezetben tárgyaljuk, tehát ez a forma megegyezik a „Nimród” legendával. Tudjuk azt, hogy „NIM-RU” babiloni nyelven párduchóst jelent. NIB-ÚR, viszont párduc urat jelent, amelynek a központját így már könnyen felismerhetjük, mert a NIB-URU a Nippur városával, amely nem más, mint a beépített templom szolgálata, tehát Nippuri templom szolgálata. A magyar hitvilágban a földi uralom az égből szállott alá, akkor így természetes az, hogy a teremtésnek minden részlete az égnek a hatalmából jött létre. A fenti állításnak megvan a tükrözött változata is, mert a földi történéseknek megvolt az égi vonatkozása, hiszen így imádkoztak az őseink az Istenekhez „Miképpen a menyben, úgy a földön is”. Ebből következik az, hogy a NIMRU, vagy NIMRO nem választható el a NIMBUR hagyománytól, vagyis az égi csillagképtől, amelyet az őseink „ARIANNAK” neveztek el. Ez a magyar nyelvben annyit jelent, hogy a „NÉP-ÁR”ból lett az „ÉGI”, tehát az ősi megnevezést a sémi ARABOK innen vették át és az Ő nyelvükön „ORIONNAK” nevezték, ebből adódóan ide lehet vissza vezetni Nimródot az égi nagy vadászt. A Nimród név eredetét a Babiloni Sumer Nép hagyatékából kell megismernünk, mert a MAH-GAR = MAGYAR hitvilágban Istenített földi személyeket illette meg, tehát Nimródot. Jól tudjuk a Vízözön legenda befejező részéből, hogy a Sumer királynak a halála után végig kellett járnia az uralma alá tartozó területeket, valamint az „ÉLETTENGERÉT” és megérkezvén a „TILMUN” országába, ahol végső nyughelyet kapott. Ebből is látható, hogy egyesek a cselekedeteikért nem csak nyughelyet, hanem az Istenek világába emelkedhettek, ha ez megtörtént, akkor azt az égen az ismeretanyag birtokában végig lehet követni. Ha a Nimród hagyományt követjük, akkor Nimród és Arián, vagyis az égi szállásra átköltözött az a személy, aki az Ég akaratából a földi hatalmának a részese volt, tehát az istenek (isten) teljes megalégedésére. Ebben az esetben elköltözött ebből a gyarló világból és az égben kapott helyet, vagyis tovább él. A fentiekből jól látható, hogy a továbbélés hagyománya megegyezik a Nimród hagyománnyal. Ebből a magyarázatból megtudjuk azt, hogy NIB-ÚR babiloni nyelven NIM-RU, amely nem más, mint IZ-DU-BAR, vagyis GILGAMES, a fent említett szöveg KIS városában talált ékiratos táblán uralkodási sorrendben a MAH-GAR (SUMER) városok neveit is feltüntetve, ilyenek ERIDU, LARAK, SIPAR, SURAPAK, BAD-TIBIRA (BATTIBIRA). Nézzük meg Innana történetét? Az Isztanbuli Nemzeti Múzeum őrzi a LAGAS városában kiadott 4000-éves agyagtáblát, amely az Innana élettörténetével foglalkozik (ennek az agyagtáblának a leltári száma L. sz. 1492-szám alatt van nyilvántartva). Ez, a tábla jó állapotban maradt fenn az utókor számára, Innana - eddig ismeretlen fejezete van rajta IRSEMA története, van leírva erre a táblára. A megfejtés S. N. Kramer Prof. nevéhez fűződik IRSEMA asszír szó jelentése panaszt jelent. A tábla hiányos részei ellenére is egyedülálló a magyar őstörténet kutatás tekintetében, mert további új bizonyítékot szolgáltat a magyar őstörténet kutatás terén, bizonyítékot szolgáltat a mitológiánk és a hagyományaink összetartozása terén, így a „TÜNDÉR ILONA és a DINGIR INNANA” azonosságának a bizonyítása terén. Nyilvánvalóvá válik az, hogy a Kereszténységbe is átkerült és ott is tovább él. Ha közelebbről is megnézzük mindjárt a negyedik sorban, látjuk, hogy Sumerül így hangzik „AR-DI-TIL NINUZ-SAG-GUB A-E-AN-NA AGE-PAR-KU”, amely magyarul így hangzik. Idézem „ÖRÖKTŐL FOGVA KÉSZEN, MINT FŐ SARJ ÁLLOK: AZ ÉG HÁZÁNAK MAGJA, SZENT KAMRA MAGJA”. A Keresztényvallás szerint „Az Úr szeretett engem útjai elején, kezdetben, mielőtt bármit is alkotott, öröktől fogva rendelt engem, ősidők óta, még a föld előtt”, (fordítás Kramer Prof. és B. Jós Ferenc prof.-tól) ebből következik a szeplőtelen fogantatás, melynek az ünnepét december 8.-án van. A liturgia szerint a megváltás nagy napja ez, mert ekkor látjuk meg a megváltás hajnalcsillagát. Ez a felfogás mindkét keresztény felfogásban az „Öröktől

való rendeltetés tanát hirdeti”. A Szűz fölött INNANA nyolcágú csillaga, amely a HOLD karéján áll. A Sumer szöveg erről így hangzik „NANA-A TUR-SAG-E-TUM”, vagyis magyarul a „NANA (HOLD ) Isten kisgyermekként házhoz vezet”. Az ősmondáinkban a Csodaszarvas két testvért vezet, akiket a HOLD és a NAP a harciasság és a békesség megtestesítője. „INNANÁT” megtanította a HOLD Isten a harciasságra, melyet a harcok közepette már be is bizonyította. A Magyarok régi panteonja maga a HOLD isten, amely egyben a magyarok védőistene is. El kell gondolkodni azon, hogy miért ábrázolják „Innanát” mérőpálcával a kezében, amely a Mária ábrázolások esetében is igazak, tehát ebből jól látható, hogy az ég legfényesebb csillaga és egyben a legnagyobb csillaga, amely nem más, mint az ősök „Esthajnal csillaga”, a szerelem és a nőiség Istennőjének a csillaga. A Vénusz csillagkép a „Vénusz Istennő neve”, vagyis Innana, vagy a rokon Népek által ISTÁRNAK nevezték. A Nimródi hagyományból jól látható, hogy Innana hogyan viszonyul a környező népek által ismert istenekhez, vagyis Nimród-felesége milyen befolyással van a környező népek hit és hiedelem világára. A Sumer MAH-GAR = MAGYAR hitvilág meghatározó szerepet játszott az új jövevény népek kialakuló hit és hiedelemvilágára, valamint meghatározó erővel bírt a népek és népelemek valláskultúrájának kialakulásában, mert minden nép ebből a Nimródi – hiedelem világból merítettek, továbbá az eszmei, gondolati világnak kialakulásában jelentős szerepet játszott. A fent említett elemek mind beépültek valamilyen formába, az új vallásba, így a keresztyénként módosult formába, de az emberiség ismert világába is. Hagyományaiban ma is megtalálhatóak a „Nimródi” elemek, a származás misztériuma, valamint a legendák és a vallási hiedelmek. Azonban ha visszagondolunk a „Nimródi” hagyományra, akkor vesszük észre, hogy ma korántsem a „Nimródi” úton haladunk, éppen ezért az ősi hagyományainkhoz mihamarabb vissza kell térnünk, mert e nélkül a Magyar nép mindenkor csak a mások szogája lesz. A szolgaság rabláncát le kell rázni a MAGYAR NÉPNEK, és ismételten szembe kell néznie az igazsággal és újra az ősi magyar hittel, kell erősíteni, valamint a magyar embereknek tisztába kell lenni az ősi hagyományaival, az eszmerendszerével, a mítoszaival, valamint a származástudatával. Ha felnézünk, a csillagos égre megtaláljuk a csillagvirágok közt azt a csodálatos csillagképet, amelyet „ORIONNAK” nevezünk, amely nem más, mint a „NIMRÓD” csillagképe, amely oly fényesen ragyogja be az égi csillagmezőt, ebből következtetünk arra, hogy itt megtaláljuk a „Nimród” fényességes gyűrűjét, amelyet itt rejtett el. Áhítattal nézni és csodálni ezt a csillagképet, mert „Nimród” által megtalálható „MAGYAROK ISTENE”, ámulatunk pillanatába gondoljunk arra, hogy mi is „Nimród” gyermekei vagyunk idelelt a földi gyarló világban és „Nimród” vigyáz reánk. A „Nimródi” hagyománynak szakrális üzenete van a magyar emberek számára, mert a „Nimródi” hit, vallást jelent, elkötelezettséget, de történelmi hitet is ad nekünk. A „Nimródi” hitnek el kell hoznia a MAGYAR NÉP szabadságát és annak a lehetőségét, hogy a reákényszerített hit béklyóit levesse és visszatérhessen az ÖVÉIHEZ, vagyis a maga ősi hitvilágához, történelmének fényes korszakát ismerhesse meg, továbbá hozza létre a világba a „MAGYAR” egységet, az együttgondolkodást, mert ebben a „Nimród” ősatyánk segíteni fog. Azért arról sem szabad megfeledkezni, hogy „Nimródnak” volt két fia „HUNOR és MAGOR”, ebből látható a nimródi hagyomány összekapcsolódása a „Csodaszarvas” legendával. Azonban az összekapcsolódások mellett megtalálhatóak azok az elemek is, amelyek a „Nimród” legendát torzítják, vagy éppenséggel az eredeti anyagot a sémi Akkádok átírták a maguk szája íze szerint. Erre jó példa, hogy az Akkádok hogyan illesztették be az ORION-ba a kegyetlen gyilkos Istenüket a „MARDUKOT”, aki megöli a tudás „ATYJÁT az AB-ZU-t” és az életnek a szülő „ANYJÁT” „TIA-MA-TU-t. Nimródról tudni kell, hogy a szemita Népek „GIL-GA-MES”-nek (GAL-GA-MAS ) hívták. Az Akkádok által átvett és az átírt „Nimród epos Gilgames hőstetteit helyezi előtérbe, és ma sem említi „Nimródot”, mert Nimród volt a szemiták legnagyobb ellensége. A Gilgames eposzról tudjuk, hogy a felépítése jól láthatóan öt részre felosztható, így: GILGAMES és a KIS-I-AGA

GILGAMES az Ég bikája  
 GILGAMES az élet birodalma  
 GILGAMES- ENKIDU és az alvilág  
 GILGAMES halála

A fenti tagozódást követve, valószínűsíthető, hogy az eredeti Nimród legenda felépítése is hasonló lehetett, de az nem maradt meg az utókor számára, talán még az is lehetséges, hogy megtalálták a sok ezer agyagtábla között, de nem publikus, mert az érdekek ma is azt diktálják, hogy az maradjon meg titokba, vagy még ott lapul valahol a megfejtetlen táblák között, amely még megfejtésre vár. Ha már itt tartunk, tudnunk kell arról, hogy IZ-DU-BAR tiszteletét még a késő Asszír korban is meg lehetett találni, de ahhoz meg kell határoznunk, hogy ki is az a IZ-DU-BAR = NIMRÓD. E sorok írója akkor lenne boldog, ha a kedves olvasóim vennék a fáradságot és elolvasnák és megismernék a Nimród legendát, vagyis GILGAMES eposzt. Azért lenne erre nagy szükség, mert ez az eposz a mi származásunkról és az Ősatyánkról Nimród - ról szól, vagyis a cselekedeteit mondja el ez az eposz.

Ebben a csodálatos műben benne van az intés az óvatosságra, figyelmeztetés arra, hogy hogyan használják ki a jóindulatunkat, a jóhiszeműségünket, valamint örök intés arra miként kell cselekedni azért, hogy megmaradhassunk ebben a földi világban. GILGAMES = NIMRÓD az öröklétet keresi és elmegy a Bibliai NÓÉ-hoz, akinek a Sumer neve ZI-UD-LIL-DU = ZIUDSUDRA (ejtsd Ziadzsudra). NIMRÓD =GILGAMES = ZIUDSUDRA = NÓÉ megkapja az öröklétet biztosító zöld ágat, de hazafelé menet a fáradság erőt vesz rajta és elalszik. Mialatt alszik, a gonosz kígyó megeszi az életágot, melyet a kezében tartott. Felvetődik a kérdés, hogy Gilgames hol kapta meg a zöld ágat? Azt hiszem, mivel Gilgames és Nimród valójában egy és azon személy, így nem kaphatta máshonnan, mint a tudás Népeinek Európai ágától, vagyis a Kárpát-medencei MAH-GAROK-tól, tehát Kárpát-medencében kapta az életágot és hazafelé menet Suméria felé történt meg vele az, hogy elaludt és az a gonosz kígyó megezte az életágot. Ha elfogadjuk a fent elmondottakat, akkor a Kárpát-medence lehetett az „ÖRÖKLÉT OTTHONA”, mert innen vitte az életágot, amelyet a kígyó megevett. Ez a része az eposznak komoly intés a Magyar néphez azért, mert mindenkor éberem kell figyelnie a körülöttünk történő eseményekre, nem eshetünk álomba, mert elveszik tőlünk az élet lehetőségét és megmaradhatunk mindenkorra rabszolgának, vagyis a szolgaságba kényszerítenek bennünket. Azért figyelmeztetés, mert ma is, de már ezer éve olyan politikai hit alapján élünk, amely kordába tartja a népet, tehát itt az ideje, hogy felébredjünk a mély álomból és győzzük le azt az alattomos kígyót. „Nimród” a népének szabadságot adott nem ígát, munkával szerzett boldogság megadásával a saját hitüket élve igazi Istentől való tudással megerősítve magatartásukat, a szent hagyományainkat őrizve, vallásos kegyelettel ápolva Nimródi életet élhessünk. Ezt jelenti a Nimródi életág, amely a jövőnk záloga. Ha elfelejtjük a hagyományainkat a lelki világunk igazi tartalmát, elveszítjük az igazi Istenünket a reánk kényszerített miatt, akkor rajtunk marad a szolgaság és a ránk kényszerített hit nyomora, a gonosz kígyó megeszi az életfánkat (életág ) és elpusztít bennünket, fel fal bennünket a környező világ. Az elmúlt ezerév megpróbáltatásai nyomot hagytak a Magyar népben, de nem tudta kiölni a nép fiaiból azt az ősi hitet, amely ma is motiválja az embereket az ősi világunk iránt. Mi azért vagyunk, hogy amit ma még tudni lehet, azt adjuk közre, hogy ismerjék meg mind azt, amely megmaradt az ősi világunkból, a hitünkéből és az ősi erkölcsi tanokból. A mai elanyagiasodott világ, lassan nem ismeri az erkölcsöt, mert mindent az anyagiak határoznak meg, de ez nem így van, mert lehet pénze valakinek, ha nincs hite, erkölcse és ebből adódóan nincsen boldogsága. Nimród erre figyelmeztet bennünket már legalább háromezer évvel ezelőtt, de sokszor ezt nem vesszük komolyan. A sémi népek átvették, és ezt magukra vonatkoztatták és így az utódaik is, őrzik a „Nemzeti hagyományait”, amelyeket úgy változtattak meg, hogy a politikai életük alapkövét képezi. Ugyan mi is lehet a sémi népek jelképe, ha nem a kígyó! Tessék már

nyitott szemmel járni és látni a világba a történések összefüggéseit. A mi öröklét faágunkat a kígyó félig elfogyasztotta, és az övéinek adja jutalmul. Ne mondjunk, mindenekelőtt olyan könnyen le, mert az életág eredetileg a miénk a MAH-GAR Népé, vagyis a Magyaroké, csupa nagybetűvel. Nézzük meg közelebbről, hogy miként valósult meg a Nimród hagyomány a rokon Népeknél, így a SZKÍTÁKNÁL, melyek a Magyarok leg közelebbi rokonai. Tudnunk kell azt, hogy a HUNOK és a MAGYAROK, valamint a SZKÍTÁK egyazon töről fakadó ősi nép, amely csak a történelmi múltban mutat eltérést, mert a HUN Népek a Kárpát-medencétől egészen az ORDOS pusztáig birtokolták ezt az óriási területet. Ezen a területen találhatóak meg a történelmünk egy bizonyos szakaszában azok a Népek, amelyek közvetlen rokonságban állnak velünk. Ilyenek a Szkíták (Hunok), akiket a görögök neveztek így, mert könnyebb volt kiejteni a nevüket, mint a SZITTYÁT. Nem könnyű ezen a területen vizsgálni szimbólumok után, ugyanitt „Totemállat a Párduc”, ha a párduchóst keressük, akkor egy Nemzeti hőst kell keresnünk, akire vonatkozik mind ez. Ha ez így van, akkor ezt komoly szimbólumnak kell tekinteni, akkor meg kell találni a mögötte rejtőzködő misztériumot és azt, fel is kell ismerni és felderíteni. Akárhogyan is fogunk hozzá, de meg kell találni a párducot a Szkíta hagyományba. Évekkel korábban az ERMITÁZS (LENINGRÁD) Szkíta kincs gyűjteményét nézegetve láttam egy nagyméretű aranypárducot kiállítva. A fáma arról szól, hogy a legrégebbi Szkíta királysírban találták, ie. VII. századból való. Az ilyen párduc ábrázolás fontos tényezője a későbbi „SZARMATA” és „HUN” szimbólumnak. Ebből látható, hogy nem egyszerű „TOTEMÁLLATRÓL” van szó, hanem valószínűsíthető az, hogy a Nép ajkán élő mitológia fontos alakját képezi. A szimbólumok keresése közben jól megfigyelhető, hogy a farkán és a körmein misztikus szörnyek vannak ábrázolva. Ha a HERODOTOS leírását vesszük alapul, akkor láthatjuk, a Szkítákat a HERKULESTŐL származtatja, mondja: HERKULESNEK három fia volt, „AGITIRS”, „GELON”, és „SZKÍTA”. Ma már jól tudjuk, hogy a görögök HERKULESE nem más, mint a SUMER - „NIMRÓD”, amely a babiloniaknál átváltozik „GIL-GA-MES - sé. Az Akkád nyelvű Gilgames eposznak az eredeti Sumer töredékeit is megtalálták, amelyek alapján a babiloniak átírták. Ha a Nimród hagyományt vizsgáljuk, akkor megtaláljuk a „PÁRDUC”-hagyományt is. Ez azért fontos, mert a Sumer Népnél találjuk meg a párduchórból készült kacagányt is, mint felségjelvényt, úgy kb. 3000-év körül. Sumerul a párduc neve „NIB”, az Akkádok ugyan ezt „NIMRU”-nak mondták és így lett „Nimród” jelentése „Helyén lévő párduc” ez a jelentése, melyet a Biblia idevonatkozó része magyarázza meg (lásd a Mózes I. 10.). Nimród a hatalmas vadász az Úr előtt és le is írja a birodalmát „SINEAR” földjén, amelyet ma a Bibliakutatók Mezopotámiával azonosítanak. Láthatjuk a „PÁRDUCÚR” sumerul „NIB-ÚR. Nimródról tudjuk, hogy hatalmas birodalom fölött uralkodott a földön és nagy vadászként ált az ÚR előtt. Korábban kifejtésre került, hogy miért volt Ő nagy vadász. Ezzel elértünk a NIMRÓDI PÁRDUC hagyományhoz, melyet a néphagyomány megőrzött az utókor számára, de az idő távolából a saját életéhez alakította. Nimród a hagyomány szerint a SZKÍTA mondavilág vezéralakja volt. A NIMRÓD= GILGAMES görög formája a HERKULES az apja a SZKÍTA Népeknek, mert a görög kultúra már ezen a helyen jobban hatott rájuk, mint az ősi Sumer Babiloni kultúra. Erre legyen példa a magyarok MÁTYÁS királya, aki Budán szobrot emeltetett a Magyarok ősatyjának „HERKULESNEK”, mert az Ő korában a szájhagyomány ilyenén történt változásokon ment keresztül. A Szkítáknál ugyanilyen formában élt az ősi hagyomány, talán hasonló formában, mint a magyaroknál, mert a „SZARVAS” motívum a SZKÍTA művészetben végig vonul. Majdnem biztos az, hogy a „Csodaszarvas” legendát hasonlóképpen ismerték, mint a magyarok. Nimród a HUNOR és a MAGAR ősapja volt, mert a mondakincs erre enged következtetni. Az is lehet, hogy a szarvas motívum eredeti SZITTYA ( SZKÍTA ) alapú, tehát HUNOR és a MAH-GAR = MAGYAR, mert a mai ismereteink szerint sok az értelmezhető SZITTYA alapú SUMER szavak aránya, melyek az „ÉLETÉÉRT KÜZDŐ NÉPET”, vagyis a „TUDÁS NÉPÉT”

nevezzük így. A Magyar Haza nyugatra történő áthelyeződése a Magyar népet feledésre kényszerítette, tehát nem szabad azon csodálkozni, hogy ma már, csak elemeiben ismerjük ezeket, a motívumokat, vagy már egyes területeken szinte egyáltalán nem lelhetők fel. A mi feladatunk nem más, mint a Magyar népet újra megismertetni az ősi hagyományokkal, az ősi motívumokkal, az ősi hitvilágunkkal. Az elmúlt ezerév csak a rombolás és az ősi tudat megölésével foglalkozott, mert az új vallás kényszerpályát szabott ki a Magyar népre. Az új vallás a JÚDAI keresztyénség nem tűrte és nem is tűri meg, hogy egy nép közvetlenül az Istentől eredeztesse magát, mert ez nem fér bele a keresztyén dogmák világába. Nem volt véletlen, hogy I. István után tüzzel, vassal irtották a Magyart azért, hogy a tudás birtoklásától megfossszák, tehát a hitét „BARBÁRNAK” és „POGÁNYNAK” nevezték, holott a tudása a tapasztaláson alapult, írt, olvasott, gyógyított és a „TUDÁS PAPJAI” a „MÁGUS PAPOK” a Népet oktatták a jóra, az odaadásra nevelték a NÉPET. A hagyománykincsünk legszebb darabjait szeretném bemutatni, mert a hagyományaink egyik ékessége a „NIMRÓD” legenda. NIMRÓD uralja az eget, hiszen Ő a nagy vadász, a nagy király emlékét látjuk benne, akit valamikor „NIB-ÚR”-nak, vagy „PÁRDUC-HŐS”-nek nevezett a népe. A Szkíták párducát biztosan tekinthetjük „NIMRÓD”-nak a „HŐS-PÁRDUC” ábrázolásának. Tudjuk azt, hogy NIMRÓD személyét hatalmas misztika övezi, éppen ezért a Biblia is megemlíti a földi hagyomány misztériumába, éppen ezért a párduc szimbólumát meg kell találnunk. Mezopotámia területén sok ékiratos agyagtáblát találtak a kutatók, melyeken szerepel NIMRÓD neve. A Sumer „NIB-ÚR néven ismerték, a NIB = PÁRDUC és az ÚR = az ÚR szavunkkal, tehát együtt olvasva „NIBUR, vagyis „PÁRDUCUR”. Mint már korábban kifejtésre került a „VILÁG VILÁGOSSÁGÁNAK” ENLIL-nek a fia volt. „ENLIL” szent városa viszont „EN-LIL-KI”, melyet „NIB-RUI”-nek neveztek, vagyis Akkádul „NIPPUR” néven vált ismerté. A Sumer királyokat aszerint értékelték, hogy „NIB-ÚR, vagyis Hős Párduc jellege milyen volt, de volt még egy másik tisztelet a Sumer királyok számára, mert „DU-MU-ZI”-néven „ISTEN FELSÉGES FIA”-ként is tisztelték, aki már eltávozott erről a földi gyarló világból az at égben vigyáz rájuk. Megerősít bennünket az, hogy Akkádul „NIM-RU, melyből létrejött a „NIMRUD”, vagyis a „NIMRÓD”. A hiedelem szerint Nimród a Magyarok Ősatya az égben tartózkodik és onnan felügyeli a NÉPET. Nagy vadász Ő az isten előtt, mert az ORION csillagkép, mely a Földünk bármelyik pontjáról látható, mert az égi egyenlítőn helyezkedik el. A Sumerek az Orionnak igen szép nevet adtak, mert Ők „SIBA-ZI-ANNA” névvel illették, mely az „ÉG HŰSÉGES PÁSZTORA”-a jelentése, ennek szellemében is tisztelték. Azt tudni kell, hogy a sémi Akkádok nem így néztek az „ORIONRA”, amely így egyenlő a NIMRÓDDAL, félték tőle, mert a sémik nagy ellensége volt NIMRÓD. Az a hiedelem járta a sémi népek világában, hogy Nimród megbosszulja azt, hogy a békés Sumerek földjére olyan kegyetlen módon törtek rá, a javakat elvették és az ott élő Sumer népet, viszont földönfutóvá tették. A félelmek miatt NIMRÓDOT- SITADALU-nak mondták, melynek a jelentése nem más, mint széles vállú, hatalmas, óriás ember, de az Akkád hiedelem szerint agyonvert, megölt embert is jelentett. A régi hiedelem szerint a Párduc hőst Nimrődban látták „LÉLEK SUGARA”, az Egyiptomiak a „FÉNY FIÁT”-látták benne (OZIRISZ) nem véletlen, hogy OZIRISZT párduc képében ábrázolják, és abból adódik ez, hogy ORION = OZIRISZ csillagképpel. A népi tudat alapja az, hogy minden nép megmarad a hiténél a hagyományait vallásos kegyelettel, ápolja. A Nimród hagyomány Nimród népének az isteni oltalmát hirdeti, melyet láthatunk az égen „NIMRÓD ORION” mindenhová elérő tekintetében. Nimród népének meg kell őrizni a hagyományait és annak tiszteletével, tovább kell élni, és nemzeti vallássá kell tenni, mert mint korábban fogalmazva vagy a nép hitében, vallásában és a nyelvében, valamint a hagyományaiban él. Ha ez nem így van, akkor az a NÉP halálra van ítéelve, mert nincs az a kapocs, amely egybe forrasztja a népet és ebből következően a széthúzás, a megneméztetés, és a másik fél lejáratása, amely a Magyar néptől a hitében mindenkor idegen volt. A valós hitünk nem volt más, mint az „ÉG



ISTENÉNEK” a tisztelete a „FÉNY ISTENÉNEK” az ég törvényeinek a földi betartására, a földi emberek által. Láthatjuk azt, hogy a SZKÍTA népek ugyanúgy tisztelték az ősi Nimród hagyományt, mint a Sumernek nevezett, vagy MAH-GAR-nak, vagy HUN-nak nevezett Népek. Ebből következően senki sem állíthatja azt, hogy ezek a népek a Magyarokkal nem rokon népek, mert a hivatalos történelemírásunk még ma is azt állítja, hogy semmi közünk nincs a fent említett népekhez a Magyaroknak. Egyszer és mindenkorra oda kell figyelni erre a területre, hogy a kutatásokat összpontosítva megtudjuk már egyszer a teljes igazságot a népünkről és annak eredetéről, mert ez tény, hogy a Magyar nép egy ŐSI nép, amely a kultúrájával, a hitvilágával más, mint a többi Európai nép. Más, de nem különbb, hanem szebb kultúrával rendelkezik, mint a környező népek. A népek tengerében mi sem egyszerűbb annál, mint az, hogy egyik nép átvesz bizonyos dolgokat a másiktól, de ezt nem azért teszi, mert azt a népet meg akarná semmisíteni, hanem azért teszi, mert a saját kultúráját igyekszik vele szebbé és színesebbé tenni. A Mi hagyományaink és a kultúránk sokat adott a világnak, amit szintén sokan el akarnak tőlünk vitatni, de min ez mire jó, hiszen az emberi faj miért nem érti meg egymást, és miért nem akar lemondani az egymáson való uralkodás téves dogmájáról. Az ősi Nimród hagyomány a népek isteni oltalmát hirdeti az égen látható „NIMRÓD ORION” csillagképből mindenhová elérő tekintete által. A Nimródi népek hagyomány tisztelete „NEMZETI” vallásszintjén állott és ez kapcsolta össze, illetve egybe azokat a népeket, amelyekkel rokoni viszonyban álltak és egyben ez biztosította ennek a népnek a boldogulását.

Nézzük meg mely népek, mit tudtak átvenni a „TUDÁS NÉPÉTŐL”, mint látható a szemita népek sok mindent átvettek, így az építészet terén, az irodalom terén, még a matematika terén is, de a séminek nevezett arabok, akik CHOREZM-ben ismerkedtek meg a csillagászat tudományával, az ORION- „ALJAJUZH”-nak hívták, úgy tartották, hogy az IKREK csillagképe az ORION-ba tartozik. A káldeus bölcsek is ugyan ezt tanították, mert a saját mondaviláguk is ezt vallja. A szíriai agyagtáblák egyikén az ORION neve „GABARA”-néven jelenik meg, amely arabul „ALGABAR”, amely azt jelenti hatalmas, vagy óriás. Ebből a kifejezésből alakult ki a matematika illetően történő elnevezése, melyet ma ALGEBRA néven ismerünk. Az ADZSEM bölcsei az arab hódítások idején CHOREZM (Corezm) városába menekültek és az innen megmaradt írásos emlékek, és a szájhagyomány az ORION-NIMRÓD csillagképhez kapcsolja az IKREK Hunor és Magor csillagát. Ez arra utal, hogy a „CSODASZARVAS” legendánk NIMRÓDRA és a két fiára vonatkozó része az égi rend szerint való és az ORION- NIMRÓD-hoz tartozik, az IKREK csillagképével szimbolizált fiai a HUNOR és a MAGOR. Ez arra utal, hogy minden az égi rend szerint van, vagyis az égről a földre vetített a HUN- MAGYAR őstörténet. Tudjuk azt, hogy az ég közepén található az ORION csillagkép, amely az északi és a déli féltékről is jól látható, éppen ezért az „ÉG URÁNAK” is szokták nevezni. Az „ÉG URÁHOZ” való tartozás a hívó népek hiedelme szerint az Istenes kötelezettségek elvégzése és annak a hivatásnak a gyakorlása tartozik a „NEMZETI” vallásunkba, az istenes hitünkbe. Nimródnak a két fia Mezopotámia területén két városnevet is kapott, vagyis „MUGEIR” (MAGOR ) és „AN-SA-AN” (ANGYZSEM )-ben „HUN-URI”, az-az „HUNOR” nevet. A Sumer nyelvben IDZUBAR = NIMRÓDDAL, míg Akkádul GIL-GA-MES-sé változik át. IDZUBAR igazi jelentése „LÉLEK SZÜLTE PÁR”, vagyis fogalmazhatjuk úgy is, hogy a „Lélek mása”. Ma sem világos, hogy miért változott át Nimród Gilgamessé, hiszen a legjobb tudomásunk szerint az Akkádban a GIL-szó nincsen, hanem csak GIS. Ezt az átalakulást tudomásom szerint még senkinek nem sikerült megmagyarázni. Viszont arra sem kaptunk magyarázatot, hogy az ábrázolásokon Gilgamest, vagyis Nimródot miért úgy ábrázolják, mint ahogyan elterjedt, a hóna alatt szorongat egy oroszánt. Magyarázni sok mindent lehet, de mi erre a mítikus magyarázat, hiszen az Asszírok ugyan így ábrázolták, mint a Káldeaiak. Az ORION csillagkép egész évben uralja az eget, vagyis az égboltot. Az OROSZLÁN és a SZŰZ csillagképpel minden

ötvenedik holdfordulókor együttálló VÉNUSZ- csillagkép megszenteli a jelenlétével az OROSZLÁNT a napnak a házáat, vagyis a „NAPHÁZAT”. A fenn maradt hiedelem szerint Nimród erősebbnek tartotta az ORIONT és az égi OROSZLÁNT, és ezért vette Nimród a hóna alá az oroszlánt. Ez mind lehetséges, de mi erre az elfogadható magyarázat, ma még nem tudjuk, de megvan rá minden reményünk, hogy a megfejtetlen agyagtáblák erre magyarázattal szolgálnak. Tudjuk azt, hogy NIMRÓD személyéhez kapcsolódik a „Világ világossága”, mert ENLIL fiának hitték, a lelke viszont az Orion csillagképben lakozik és Ő az „Ég hűséges pásztora” az Ő népe fenséges lelke. Nimród a földi ügyek segítője, úgy, mint NIB-ÚR-TA, vagyis a másvilágra költözött „PÁRDUC UR”. A hős Párduc úr sokféle változatban jelenik meg a Középkélet ősi kultúrájában, de ezeket, a változásokat mindenkor az élő „NIB-ÚR-ra kell vonatkoztatnunk, de ebben az esetben fel is kell ismernünk, melyeket a halál után ISTENÍTETTKÉNT nevezünk meg. A Nimród legendát gyakorlatilag minden környező nép felhasználta, vagyis a saját mondakincsükbe beépítették, oly módon átalakítva, hogy már jó szemmel kell figyelni, hogy ezt felismerjük. Sajnos az ősi népek hagyatékának a feltárása még nem történt meg, vagy csak részben és ma még nem tudjuk, hogy a történelem színpadáról eltűnt népeknél milyen mély nyomot hagyott az ősi hagyomány és milyen mélyen ivódott be az akkori emberek lelkiületébe. Igazán erre akkor kapunk választ, ha régészetileg és kultúrtörténetileg feltárára kerülnek azok a területek, amelyeket a SZITTYA – MAGYARI – HUN népek bebarangoltak „ORDOS pusztától Mezopotámián keresztül egészen a Kárpát-medencéig”. Tudjuk azt, hogy EURÓPA keleti és középső részeit bírták a HUN-SZITTYA-SZKÍTA népek éppen ezért, ezen területek, feltárára lenne a legnagyobb feladat a Magyar őstörténet és kultúrtörténet feltárára területén. Igaz az ORDOS területek egy részén, a SZOVJETUNIÓ idején feltárára kerültek, de felvetődik a kérdés, hogy a Magyar érdeklődő nagyközönség miért nem juthat még ma sem ezekhez, a kutatási eredményekhez, anyagokhoz, mi az oka annak, hogy lassan minden nemzet többet tud a HUN-MAGYAR kapcsolatokról, mint mi „MAGYAROK”.

Ébresztő a magyar kutatásnak, ébredjünk fel a mély álmunkból és revidiáljuk a nézeteinket, a származási elméletet illetően, mert a külföldi tudósoknak már régen feltűnt, hogy a Magyarokat érintő kérdések kutatása terén szinte alig lehet magyar kutatót találni. Tiszteletet mind azon kutatóknak, akik bátran vállalkoztak és ma is vállalkoznak a megmérettetésre, a kutatás eredményeinek a buktatóira. Nem kell arra várni, hogy mások megoldják ezt a feladatot helyettünk, hanem tevékenyen részt és egyben cselekvő részesei legyünk a Magyarság kutatásának, a Magyar őstörténet kutatásának, a Magyar szellem kutatásának.

Térjünk vissza a Szkíták világába és nézzük meg, hogy mit is alakított ki a hagyomány a Szkíta népekről. Meg kell állapítanunk, hogy az erkölcsöt mindenképpen lelkiségként élték meg az erkölcsi tanokat, de azt sem csak az egyének, hanem az egész társadalom felfogását és életmódját is meghatározta és irányította. Bizton állíthatjuk, hogy ez úgy működött, mint ha nemzeti vallás lett volna. Tudjuk azt, hogy semmiféle hierarchikus szervezet erre nem épült rá spontánul, ennek ellenére érvényesült az a híres Szkíta erkölcs, a Szkíta világ alakította így. A Szkíta hitvilág sarkalatos elemeit mind megörökítették a híres aranyművességükben, vagyis a szkíta kincsekben, azokon található művészi ábrázolásokon, de tudjuk azt, hogy ismerték a „Világ világosságát” az „Egy igaz Istent” a „Fény Fiát” a „Fény Szüzét”. A fent felsorolt Isteni személyeknek az alakját, illetve a tevékenységét, oly művészien tudták ábrázolni, amely már a tökély szintjét elérte a művészi ábrázolásuk. A híres ERMITÁZS gyűjtemény a látogatót lenyűgözi, különösen akkor, ha meg is értjük, hogy mit is akar tudatni velünk az ötvösművész, jól látszik a mitológiai alakok mellett, hogy a maguk szabadságáért is sokat küzdöttek, mert örökös téma a Szkíta harcok tevékenysége, a ló szeretete és a harcok tisztelete. Az ellenségeik sok negatívot emlegetnek róluk, mert fenevadaknak tartották őket, mert olyan nyílzáport zúdítottak az ellenségre, hogy viharként hullott rájuk. Aki nem ismeri a NIMRÓD hagyományt, az nem tudja érzékelni a Szkíta testvéri jósággal az általuk

alkalmazott kíméletlen harcmodort. Ennek egyik oka lehet a Szkíták Istenükbe való hite, tiszta erkölcsű életük az „Égi Nimródban való hitük” segítségével nem folyamodtak, mert tudták azt, hogy a harcokban csakis teljes odaadással lehet eredményt elérni. A harcba indulás előtt nem az ég Istenéhez fordultak segítségért, hanem a halottak országában lakó „NIB-ÚR-TA”-t kérték arra, hogy adjon nekik a Szkíta harcosoknak „NER-GAL-i erőt. Ebben a Nergáli segítségben hittek és ez a hit tette Őket legyőzhetetlen harcosokká. A hitükből kizárták a „JÓ ISTENI” segítséget, mert tudták azt, hogy a fegyveres vetélkedést az emberek teremtik meg és éppen ezért az embereknek is kell megoldani a felmerült problémákat, ha fegyverre, akkor fegyverrel. Tudták azt, hogy az Istennek a fegyveres konfliktus megoldásához nincsen köze, mert az emberek által való konfliktusokról van szó. Az Istenek a Sumer- Szkíta hitvilágban teljesen más szerepet töltött be, mint más Népeknél a hit és a hiedelemvilágukban. A Sumer- Szkíta Népeket nem fenyegette a pokol rémülete, vagy a mennyország díszes világa, mert az érdemtelen volt és nem is ismerték. A HUN – SZKÍTA Népek a földi létben éltek és annak szellemében cselekedtek. A Sumer felfogás szerint voltak égi lakók és léteztek a földiek. Az égi lakó a holtak birodalmába került, ahonnan bármikor az élők árnyelkébe visszatérhetett. Ha valaki nem ad tiszteletet az ősöknek, akkor a visszatérő árnyelkek a halottak országának minden átkos betegségét, rosszaságát, rosszindulatát a tiszteletlenekre átadja. Ezért volt az, hogy a lakomákon, vagy vendégségben az első pohár italból kiloccsantottak a földre, mert így adóztak a halottak emlékének. Ez a felfogás csak megerősíti az ősök öröklétben való hitét a „HALOTTAK BIRODALMÁBA”, mert ha valakire rá öntik az életvizét az új életre kel (lásd a fenséges NAP járását a házainak a látogatásakor). Az égi lakók ura nem más, mint „EN-LIL” az életet adó és az életet őrző Istenanya „IN-NA-NA”, vagyis „INNANA”. Mint tudjuk Innana Nimród felesége volt, amely két fiát szült Nimródnak „HUNORT és MAGORT”. A Nimródi hagyomány felidézése ma nem könnyű feladat, mert az ókor nagy történésze Herodotosnak sem volt könnyű, amikor azt írta le, hogy Herkules íját három fia közül csak a Szkíta tudta felhúzni. Ez a feltevés onnan ered, hogy a valóságban a Szkíta Hun Magyar Népek készítették azokat az íjakat, amelyeknek csodájára jártak, ha tudták volna, hogy hogyan készítették ezeket, a visszacsapó íjakat. A Szkíta Hun Népek készítették azokat a messze hordó íjakat, amelyekhez hasonlót nem találunk az ókor folyamán. Ebből azt is megtudjuk, hogy az íjkészítés művészi mestersége a kettős Nimródi hagyomány egyik részét képezi. A Szkíta harcos, amikor az íjat készítette valószínű, hogy felnézett az égre és erőt kért az „ORION-NIMRÓD”-tól, hogy olyan kiváló legyen az íja, mint az égi ösatyjáé, akinek az íja a csillagok között fenn ragyog, ha úgy akarja a föld minden pontját, eléri a nyíla, természetesen, ha Nimród is úgy akarja. Ha a Szkíta harcos elkészült az íjjal, akkor „NERGAL”-hoz szólt és kérte, hogy a csatában az alvilági szörnyek minden erejével legyen a segítségére. Valószínűsíthető az, hogy a Nimródi kettősség a „Népeire vigyázó nagy vadász az Úr előtt és a halottak országának Nergál-ja átélte a pusztításokat, mint ahogyan Herkules is a pokol ördöge”. Láthatjuk a keleti őskultúrából a görögök jókora szeletet kivettek a maguk kultúrájának a javítására. Az általuk barbárnak nevezett kultúra már megfelelt nekik, mert a mondanivalójukat tudták vele kifejezni és gyarapítani. A Nimród –Herkules megmaradt az ördögarcúnak nevezett NERGALLAL együtt. A Szittyá őseink sohasem kérték a „Jó Istent” arra, hogy segítsék meg a harcosokat a győzelem elérésére, mert erre nem volt szükségük. A Szittyá őseink azért imádkoztak, hogy a naperőn át megmutatózó hatalmashoz, valamint az „ISTENANYÁHOZ”, ki a Szkíta- Szittyá mitológiában magán viseli a Mezopotámiai „SZÚZANYA- INNANA” jellegének minden szimbólumát. A Szittyák sohasem kérik arra, hogy segítsen nekik a háborúkat megvívni. Tudni kell azt, hogy az alapelv, amiből kiindulnak az nem más, mint a tízparancsolat egyik tétele, hogy ne ölj. A háború öléssel jár és ez a dolog motiválta a Szittyá embert arra, hogy az Istentől erre a tevékenységre nem kér és nem is kérhet segítséget az égiektől.

Befejezésképpen látható az előzőekből, hogy milyen szép és egyben összetett a magyar mondakincsünk, szerteágazóak a hagyományaink, de viszont az eredetmondáink a világirodalom legszebbikei közé tartoznak. A mi feladatunk nem más, mint az általunk ismert ősi hitvilági anyagainknak az olvasókkal való megismertetése. Mondanivalóm szolgáljon arra, hogy a Szittyá Hun Sumer MAH-GAR = Magyar hitvilágunk megőrzése mellett a hagyományainkat megőrizve ez mind az őseink tiszteletéhez vezessen. Úgy gondolom, vissza kell térnünk az ősi hagyományinkhoz a kialakult ősi gondolkodásunkhoz, amely lehetővé tette azt, hogy a világot a maga nemében és formájában tiszteljük. Ha nem térünk vissza az ősi hagyományainkhoz, akkor a Magyar Nemzetre csak a pusztulás és a további felejtés jut, mert mint már említettem az „AZ ÉLETÁGAT a KÍGYÓ LASSAN FOGYASZTJA”, amely azt jelenti, hogy a Nemzet tudata folyamatosan leépülőben van, ez nem jó sem nekünk és különösen nem a Magyar NEMZETNEK. Nem elhallgatni kell a múltunkat, hanem tenni azért, hogy minél jobban megismerjük, és az ISTEN adjon erőt arra, hogy szebbé és jobbá tegyük a jövőnket. Kell, hogy legyen a „MAGYAR NEMZETNEK” tudata, mert ez vezeti ki a Magyart az ezeréves mély kábulatából.